

ת"פ 56474/07/18 - מדינת ישראל נגד יובל אבדיאב

בית משפט השלום באשדוד

22 יולי 2020

ת"פ 56474-07-18 מדינת ישראל נ' אבדיאב
מספר פל"א 39236/2017

לפני כבוד השופט עדי אייזנר
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
יובל אבדיאב

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גלית זמיר

הנאשם בעצמו

פרוטוקול

הערת בית המשפט:

הדיון מתקיים בשעה 10:50 לאור העובדה שהנאשם לא התייצב בשעה שנקבעה.

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות: עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי כתב האישום, ביום 25.1.17, בשעה 8:00, עצרה הגב' אלינה עמר (להלן: "המתלוננת") את רכבה בכביש, על מנת להוריד את אחד מילדיה בגן הילדים הנמצא בסמוך. הנאשם, אשר הגיע למקום באותה העת, נעצר מאחורי רכבה וצפר בחוזקה לעברה. המתלוננת התקדמה מספר מטרים עם רכבה על מנת לאפשר לנאשם לעבור עם רכבו. או אז יצא הנאשם מרכבו, התקרב למתלוננת צרח ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובילדיה באומרו לה שיוציא את הילדים שלה וירביץ להם ולמתלוננת, זאת בכוונה להפחידה. לאחר מכן, נכנס הנאשם לרכבו, נסע מעט לאחור, ואז נסע קדימה ופגע בדלת

עמוד 1

האחורית השמאלית של רכבה של המתלוננת, ובכך גרם לנזק ברכב בדמות מכה בדלת של המתלוננת.

3. הנאשם היה מיוצג ע"י הסנגוריה הציבורית, אולם עם פתיחת ניהול ההליך, ביקש שהסנגוריה לא תייצגו, עמד על רצונו לייצג את עצמו ולהוכיח את חפותו, ואכן ההליך התנהל כשהנאשם מייצג את עצמו.

4. ביום 3.7.19 השיב הנאשם לכתב האישום, ואישר את העובדה שהמתלוננת עצרה את רכבה וכי צפר בתגובה ב"חוזקה רצינית". הנאשם הכחיש כי צרח ואיים על המתלוננת. עוד הוסיף שאכן יצא מרכבו ואמר "נכון שיצאתי מהרכב, האם יכול להיות שאני איימתי לרצוח את החמודה ההיא, הטענה היא שאיימתי לרצוח, האיום הזה, להרביץ ולפגוע בילדיה. יש נקודה ולאחר הנקודה שלוש מילים יפות, זו בכוונה להפחידה, זה מתלוננת אמרה, נכון? אז איפה איום אם זאת בכוונה להפחידה, אם היתה פה כוונה ממשית והיתה רואה אותי בא לאיים? אני יצאתי מהרכב, לא התקרבותי אליה אפילו, לא צרחת עליה אפילו, לא איימתי עליה אפילו, לא אמרתי את המילים האלה".

לגבי סעיף 5 לכתב האישום בו מצוין כי הנאשם נכנס לרכבו ופגע ברכבה של המתלוננת השיב הנאשם שזה קרה אולם לא באשמתו, וכדבריו: "אני מודה שזה קרה, התקרית קרתה, מי אמר שאני אשם?" (עמ' 7, שורות 32-33).

פרשת התביעה

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת והשוטרת ליזי שובל, אשר חקרה את הנאשם תחת אזהרה וביצעה עימות בינו לבין המתלוננת. בנוסף, הוגש תע"צ לגבי שיחת המתלוננת למוקד 100 מזמן האירוע, דיסק השמע והתמלול.

הנאשם העיד אף הוא.

6. בעדותה, מסרה המתלוננת, כי האירוע ארע לפני כשלוש שנים וחצי, בשעת בוקר, ב 8:30 לערך, בעת שהסיעה את ילדיה למסגרות החינוכיות. לאחר שהורידה את ילדיה בבית הספר, המשיכה בנסיעה קצרה על מנת להוריד את בנה בגן, המצוי באותו המתחם. בעת שהתכוונה לרדת מן הרכב להוריד את בנה, הבחינה ברכבו של הנאשם מאחוריה, שצפר לה. לפיכך המשיכה בנסיעה מעט הלאה, ועצרה את רכבה לאחר שהבחינה כי נותר מקום לרכבו של הנאשם לעבור. המתלוננת יצאה מן הרכב על מנת להוריד את בנה בן השלוש וחצי לגן. תוך כדי כך, ועוד לפני שבנה הגיע למדרכה, יצא הנאשם מרכבו, והתחיל לצעוק לעברה "אני לא אמשיך ככה, אני ארביץ לך, ארביץ לילד שלך" (עמ' 10 שורה 21).

המתלוננת העידה שחשה כי המצב נעשה לא נעים, ועל כן שבה עם בנה לרכב, על מנת להתקדם מעט בנסיעה

ולהזיז את הרכב, כאשר רכבה היה עדיין מונע כשבתה התינוקת נותרה בו. בשלב זה, תיארה המתלוננת כי "תוך שניה, הוא נצמד וחסם אותי שלא יכולתי לפתוח את הדלת ואז יצא מהאוטו והתחיל לצרוח עלי, אני ארביץ לך, הוא נצמד ממשי שלא יכולתי לפתוח" (עמ' 10 שורה 23 ואילך). המתלוננת מסרה כי ביקשה מהנאשם לאפשר לה להמשיך הלאה ואף הודיעה כי תפנה למשטרה, אולם הנאשם המשיך בצעקותיו.

בשלב זה התקשרה המתלוננת למשטרה, ומשהבחין בכך הנאשם, נכנס לרכבו, נסע מעט לאחור, פגע בדלת השמאלית האחורית, בסמוך למקום מושבם של הילדים, המשיך בנסיעה ועזב את המקום. המתלוננת, אשר שוחחה באותם רגעים בטלפון עם מוקד המשטרה, העבירה את פרטי רכבו של הנאשם למשטרה, הורידה את ילדיה בגנים, וניגשה לתחנת המשטרה לשם הגשת תלונה כנגד הנאשם.

במסגרת עדותה של המתלוננת הוגש ת/1 - הצעת מחיר בגין התיקון שנדרש לבצע ברכבה בשווי של למעלה מ 7,000 ₪, וכן הוגשו ת/2 - תמונות של רכבה שנפגע.

לאחר שבית המשפט הבהיר לנאשם כי במסגרת החקירה הנגדית עליו לשאול את המתלוננת הנוגעות להתרחשות האירוע נשוא כתב האישום, ויתר הנאשם על חקירתה הנגדית של העדה.

7. השוטר רס"מ ליזי שובל, העידה אף היא ובמסגרת עדותה הוגשו המסמכים הבאים:

א. ת/3 - הודעת חשוד מיום 25.1.2017, 13:27, מספר שעות לאחר האירוע. עיון בה מעלה כי הנאשם שמר על זכות השתיקה במשטרה, ובחר שלא להשיב לשאלות שהופנו אליו. הנאשם לא היה מיוצג ומבדיקה שנערכה בתחילת חקירתו מול הסנגוריה הציבורית עלה כי אינו זכאי לייצוג.

ב. ת/4 - טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה, בו צוין כי זכותו לא לומר דבר בחקירתו, אולם ככל שיעשה כן, ייתכן ותהיה לכך משמעות בבית המשפט.

ג. ת/5 - דוח העימות בין המתלוננת לנאשם. העימות הקתיים זמן קצר לאחר האירוע, ועיון בדו"ח העימות מעלה כי המתלוננת מסרה גרסה זוהי לזו שמסרה בעדותה בפני בית המשפט, הן לגבי האיומים והן לגבי הפגיעה ברכבה. הנאשם שמר על זכות השתיקה גם במהלך העימות, פרט לשאלה אחת ששאל את המתלוננת: מהו שם משפחתה.

ד. ת/6 - מזכר מיום 25.1.2017, לפיו לא נפתח אירוע בעקבות שיחתה של המתלוננת למוקד 100.

8. כמו כן הוגשו ת/7, ת/8 ו- ת/9, דיסק, תימלול ותע"צ ביחס לשיחה שערכה המתלוננת עם מוקד 100 ביום 25.1.2017.

מן השיחה עולה כי המתלוננת התלוננה על התנהגותו של הנאשם, אשר חסם אותה. במהלך השיחה נשמע לפתע קול מכה וצעקה, בעקבות פגיעתו של הנאשם עם רכבו ברכבה של המתלוננת ומיד לאחר מכן מתארת המתלוננת את החסימה, הפגיעה ואת פרטי רכבו של הנאשם. במהלך השיחה עם המוקד לא טענה המתלוננת כי הנאשם איים עליה.

פרשת הגנה

9. הנאשם מסר עדות ראשית קצרה במסגרתה טען "האירוע הוא פשוט, לפי הטענות המקרה הוא נכון, המקרה של הפגיעה באוטו הוא נכון, הרכבים שלנו נפגעו אחד מהשני, היא אשמה בפגיעה הזו, היא אשמה במפגע הזה, ...אני מודה במפגע, המפגע התרחש, היא אשמה בו" (עמ' 17 שורה 8 ואילך), והכחיש כי איים על המתלוננת.

10. בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי רכבו התחכך ברכבה של המתלוננת, וטען כי רק בדיון למד שכתוצאה מכך נגרם לרכב נזק. כאן יצוין כי תמונות פגיעת הרכב הוצגו בפני הנאשם בחקירתו (בסוף ת/3), ויש לדחות את הטענה כי רק במהלך הדיון למד על הפגיעה.

הנאשם כינה את המתלוננת "שקרנית פתולוגית שצריכה לחזור בתשובה" (עמ' 17 שורה 27), לטענתו, מטרתה של המתלוננת "להוציא כמה שאפשר, להוציא כמה שאפשר, לקבל כמה שאפשר, זו אישה שלא רוצה לתת מעצמה בחיים, זו אישה שרוצה לקבל, זו כנראה אישה שרוצה לקבל ולא לתת ואנשים כאלה עושים הכל לקבל, גם אם זה לרמוס מישהו בדרך, זו התשובה למה אדם מסוגל לשקר, כי הוא רוצה לקבל ומסוגל לדרוך על השני בדרך, זה נגד החוק של אלוהים כמובן" (עמ' 18 שורה 8 ואילך).

11. לשאלת בית המשפט האם במהלך האירוע יצא מרכבו טען שאינו זוכר אלא רק שהיה מפגש בינו לבין המתלוננת. עוד ציין כי אינו זוכר אם הבחין בילדים שהיו עם המתלוננת באירוע. לאחר מכן שינה גרסתו ומסר כי "יכול להיות שכשראיתי שהרכב בספק אם הוא עובר או לא, יכול להיות שיצאתי מהרכב וביקשתי ממנה להזיז את הרכב כי היא לוקחת את הסיכון על עצמה, ואני חושב שהיא מפריעה לתנועה. והיא לוקחת אחריות על עצמה" (עמ' 17 שורה 33 ואילך).

לאחר מכן חזר ואמר "אם יצאתי ואתם אומרים שיצאתי או לא יצאתי ואולי אתם מסתירים ואם יצאתי אז אמרתי לה את תהיי אשמה בזה אם זה יתחכך, לא אמרתי את כל מה שנאמר בתביעה, אמרתי לה רק אזהרה שאולי את מפריעה לתנועה ולא כדאי שהרכבים ישתפשו, יש לך ילדים באוטו, אולי גם את זה אמרתי, תרשמי. יש לך ילדים באוטו. אם לא עניין אותה כנראה שנסעתי, והחליטה שזה לא מעניין אותה כנראה נסעתי, אמרתי אם תחליט לתבוע אותי על הנזק, אם יקרה אתמודד איתך על הנזקים מי אשם במפגע" (עמ' 19 שורה 8 ואילך).

לטענת הנאשם, הנזק נגרם לרכבה של המתלוננת בגלל התנהגותה שלה. כשנשאל מה היה הלך הרוח שלו

באירוע השיב שאינו זוכר אם היה רגוע או נסער.

כשנשאל מדוע לא מסר את גרסתו במשטרה השיב לב"כ המאשימה כי עמד על זכותו על פי החוק, ובעיקר לאור העובדה שלא היה מיוצג.

12. במהלך הדיון התפרץ הנאשם מספר פעמים, צעק על בית המשפט, וכן על מאבטחת שנכחה באולם, איים שיעזוב את הדיון וילך ו"יעשה בית ספר" לתביעה ולבית המשפט, ויגיע פעם אחרת, והתקשה לשלוט בעצביו. נוכח התנהגותו, הדיון הופסק והנאשם הורחק מהיכל בית המשפט למשך זמן קצר, אשר לאחריו התחדש הדיון.

דין והכרעה

13. ההכרעה בתיק זה מושתתת, בעיקרה, על התרשמות בית המשפט מעדויות העדים שהעידו ומהימנותם.

בהתאם לסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (1.9.2008)).

14. המתלוננת הציגה בפני ביהמ"ש גרסה קוהרנטית, מפורטת, סדורה וברורה, הנתמכת בראיות חיצוניות: הנזק שנגרם לרכבה והתמונות המתעדות זאת, השיחה הטלפונית של המתלוננת אל מוקד 100 במהלך האירוע עצמו והעובדה כי המתלוננת ניגשה למשטרה סמוך לאחר האירוע לצורך הגשת תלונה. המתלוננת לא ניסתה להעצים את מה שאירע, ולא התלהמה בעת מסירת גרסתה.

15. לעומת זאת, הנאשם הציג גרסה לאקונית, בלתי מפורטת ומתחמקת, והירבה לטעון כי אינו זוכר. למעשה, מגרסתו עולה לפחות הודאה חלקית במיוחס לו על פי כתב האישום, וזאת לאחר שלא שיתף פעולה בחקירתו במשטרה, שמר על זכות השתיקה ואף לא העלה את טענותיו במסגרת העימות שנערך בינו לבין המתלוננת.

16. מבלי שזקפתי לחובתו של הנאשם את העובדה ששמר על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה, הרי שהעובדה כי מסר גרסה לאקונית במסגרת עדותו בביהמ"ש, ובחר שלא להסתייע בעורך דין מן הסגוריה הציבורית, חרף העובדה שמונה לו עורך דין שכזה, מלמדת כי מדובר בנאשם שבחר במועד בהתנהלות שכזו, תוך שעדותו והתנהלותו במהלך המשפט מעלים תהיות וספקות באשר למהימנותו.

17. במה דברים אמורים? כך למשל, הנאשם שינה את גרסתו באשר לטענה אם יצא או לא יצא מרכבו, ומסר גרסאות מתחמקות, מבלי שסיפק תשובה עובדתית ברורה. הנאשם נע בגרסאותיו בין טענות לפיהם יצא מרכבו במהלך האירוע, כך בכפירתו בדיון ההקראה ובסיום חקירתו הנגדית, לבין טענות שאינו זוכר אם יצא, כך בתשובתו לשאלת בית המשפט. כך גם ביחס לשאלה האם היה מודע לנוכחותם של הילדים באירוע, במקום אחד טען שאינו זוכר (עמ' 18 שורה 1), ובמקום אחר טען שהזהיר את המתלוננת שתזיז את רכבה ושלא כדאי שהרכבים ישתפשו כי יש לה ילדים ברכב (עמ' 19 שורה 11 ואילך).

זאת ועוד, הנאשם הודה כי פגע ברכבה של המתלוננת וטען כי הדבר באחריותה מבלי שפירט והסביר את טענתו, ז, אולם מתשובותיו נראה כי כוונתו לכך שהמתלוננת בהתנהגותה הכעיסה את הנאשם, ולכן אירעה הפגיעה, ומכאן אשמתה.

הנאשם ניסה לגרום למתלוננת לחזור בה מתלוננתה באולם בית המשפט, כך הציע לה בנימה מאיימת "להציל" את עצמה מן הסיטואציה. גם במהלך העימות שנערך בינו לבין המתלוננת, שמר הנאשם על זכות השתיקה, וביקש לשאול את המתלוננת רק שאלה אחת, הנוגעת לשם משפחתה, ושאלה זו מקפלת בתוכה איום כלפיה, שכן הנאשם מבקש לדעת את פרטיה המלאים, על כל המשתמע מכך.

18. ועוד. מחד גיסא הכחיש הנאשם את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום, אולם מאידך גיסא אישר בזהירות כי "ייתכן" ו"הציע" למתלוננת לזוז, ש"תיזהר על ילדיה" ודברים ברוח דומה. הנאשם הציג בחקירתו גרסה לפיה רק הזהיר את הנאשמת באירוע ולא איים עליה. אלא שלצד העובדה כי מדובר בגרסה כבושה שעלתה רק בחקירתו הנגדית בבית המשפט, על כל המשתמע מכך, בעיקר ביחס למשקל שיש ליחס לה, רוח הדברים העולה מאמרתיו של הנאשם במהלך האירוע ברורה, ויש לקבוע כי הנאשם איים על המתלוננת באמירותיו ואף בהתנהגותו, בין היתר בכך שחסם את דלת רכבה באופן שמנע מן המתלוננת לצאת ממנו, צעק עליה ופגע ברכבה, בעת שהיתה חסומה ברכב יחד עם שני ילדיה הקטנים, בעודה משוחחת בטלפון עם המשטרה, ואז עזב את המקום.

19. אשר לעבירת האיומים, הרי שאמנם בשיחה למוקד 100, הלינה המתלוננת כי הנאשם חוסם את יציאתה מן הרכב, ציינה את הפגיעה בה, אך לא טענה כי הנאשם איים עליה. אולם, איני סבורה כי יש בכך כדי לפגוע במהימנות תלונתה לגבי האיומים.

מדובר בשיחה טלפונית קצרה שהסתיימה בחטף, כשילדיה הקטנים של המתלוננת עמה ברכב בוכים, לאחר שהנאשם פגע ברכבה ונמלט מהמקום. לאחר מכן, המתלוננת פנתה למשטרה מיוזמתה ומסרה תלונה סדורה אודות מעשיו של הנאשם. לטענתה, איים עליה הנאשם כי ירביץ לה ולילדיה וכי יפגע ברכבה. נוכח כל שפורט עד כה במסגרת הכרעת דין זו, שוכנעתי כי יש מקום להעדיף את גרסת המתלוננת בעניין זה.

למעלה מן הצורך, יצוין כי איום יכול להיות בדרך של התנהגות, כך שלעיתים די בהצגת "מצג מאיים" או "נוכחות מאיימת" כדי ליצור איום, וזאת, בדרך מפורשת או בדרך אגבית. אני סבורה כי התנהלות הנאשם במהלך האירוע נשוא כתב האישום, עת שצעק לעבר המתלוננת שעה שהיא מצויה עם ילדיה הקטנים, וחסם את אפשרותה לצאת מן הרכב, עד כדי כך שהמתלוננת נאלצה לחייג למוקד המשטרה, די בהם על מנת לגבש עבירת האיומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

20. אשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, סעיף 452 לחוק קובע:

"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר"

מבחינת היסוד העובדתי, מדובר בעבירה תוצאתית: גרימת הרס או פגיעה. במקרה שלפני הוכח כי נגרם נזק לרכב המתלוננת - ת/2 יחד עם עדות המתלוננת.

מבחינת היסוד הנפשי, בהתאם לסעיף 90א(1) לחוק, מקום שבו היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה הוא מסוג זדון או מזיד, די במודעותו הסובייקטיבית של הנאשם להתנהגות ולנסיבות, ולעניין המודעות לתוצאה - גם פזיזות. דהיינו, לשם גיבוש העבירה, התביעה אינה צריכה להוכיח שהתקיימה אצל הנאשם כוונה לגרימת נזק, אלא די בעצם המודעות של הנאשם שהמעשה שעשה עלול לגרום לפגיעה ברכב.

עולה אם כן, כי בעניינו של הנאשם מתקיימים שני היסודות הנדרשים לצורך התגבשות עבירת ההיזק לרכוש במזיד.

20. משכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום: עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק ועבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה והודעה היום א' אב תש"פ, 22/07/2020 במעמד הנוכחים.

עדי אייזנר, שופטת

החלטה

הטיעונים לעונש יישמעו ביום 14.10.2020 בשעה 10:30.

הנאשם מזהר כי עליו להתייצב לדיון שאם לא כן יכול ויתקיים דיון בהיעדרו או שיוצא צו הבאה בעניינו.

ניתנה והודעה היום א' אב תש"פ, 22/07/2020 במעמד הנוכחים.

עדי אייזדורפר, שופטת

הוקלדעלידיפזיתרחמים